

**ΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΡΕΑΛΙΣΜΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΡΙΖΑ**

Στροφή σε μια πιο ρεαλιστική οικονομική πρόταση φαίνεται να κάνει τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ, επαναδιατυπώνοντας παλαιότερες απόψεις του, μετά την ανηλεή κριτική που δέχθηκε εντός και εκτός συνόρων, για ορισμένες θέσεις του.

Όπως παραδέχονται και δημόσια πλέον στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, θεωρείται απολύτως αναγκαία και επιβεβλημένη η επεξεργασία του οικονομικού προγράμματος, καθώς οι βασικότερες θέσεις με τις οποίες κατέβηκε στις εκλογές της 6ης Μαΐου ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν της περιόδου 2008-2009, δηλαδή της εποχής που το κόμμα είχε αξιολογήσει ότι «λεφτά υπάρχουν».

Η κατεύθυνση ήταν «λεφτά υπάρχουν κι εμείς τα αναδιανέμουμε» και κάπως έτσι προέκυψε η ιδέα του κατώτατου μισθού στα 1.300 ευρώ, λένε τώρα. Παράλληλα με το περιεχόμενο, στο ενιαίο πλέον κόμμα του Αλέξη Τσίπρα, αλλάζουν και τη φρασεολογία, καθώς έγκριτοι οικονομολόγοι του κόμματος, όπως ο Γιάννης Δραγασάκης μιλούν ήδη για «πολιτική καταγγελία του Μνημονίου». Ο βουλευτής και στέλεχος του ηγετικού πυρήνα του ΣΥΡΙΖΑ, Δημήτρης Παπαδημιούλης, εξήγησε πως όταν ένα κόμμα πηγαίνει από το 4,5% τόσο γρήγορα στο 17% «οφείλει να επεξεργαστεί περισσότερο, αναλυτικότερα και πειστικότερα το πρόγραμμά του και να δημιουργήσει τη γέφυρα ανάμεσα στο θέλω και στο μπορώ».

Το πρόγραμμα του κόμματος, το οποίο επεξεργάζονται εντατικά οι οικονομολόγοι του, συνεπικουρούμενοι από νέους επιστήμονες με τεχνική κατάρτιση, αναμένεται να επικεντρωθεί σε λίγους τομείς και να δίνει κυρίως το πλαίσιο της οικονομικής πολιτικής και τις γενικές κατευθύνσεις του κόμματος.

Το πρόγραμμα αναμένεται να παρουσιασθεί την επόμενη εβδομάδα. Το οικονομικό επιτελείο του κόμματος, υπό τους Γιάννη Δραγασάκη, Γιάννη Μπλιό, Γιώργο Σταθάκη και Ευκλείδη Τσακαλώτο, επεξεργάζεται την πρόταση των συντελεστών για τα εισοδήματα των μεσαίων κυρίως κατηγοριών, με στόχο πάντα την «ελάφρυνση των αδυνάμων».

**Ο ΦΩΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ
σχολιάζει την ελληνική
πραγματικότητα**

**ΜΙΑ ΑΛΥΤΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΞΙΣΩΣΗ**

Κυβέρνηση Αντώνη Σαμαρά ή κυβέρνηση Αλέξη Τσίπρα.

Αυτή είναι η μόνη βεβαιότητα για την επόμενη ημέρα των ελληνικών εκλογών, που θα γίνουν σε τρεις εβδομάδες. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι η μάχη είναι αμφίροπη, οι μετακινήσεις συνεχείς και κάποιες φορές ασυνάρτητες, το εκλογικό σώμα είναι ζαλισμένο.

Σε περίπτωση που η Νέα Δημοκρατία αναδειχθεί πρώτο κόμμα, θα επιδιωχθεί ο σχηματισμός κυβέρνησης συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ, τη Δημοκρατική Αριστερά και το κόμμα των Στ. Μάνου - Θ. Τζήμερου, εφόσον εκπροσωπείται στη Βουλή, ενώ οι Ανεξάρτητοι Έλληνες του Πάνου Καμμέ-νου προσανατολίζονται σε ψήφο ανοχής. Στο ΠΑΣΟΚ υπάρχουν δύο σχολές σκέψης, η μία υπέρ της ενεργού συμμετοχής με κορυφαία στελέχη σε σημαντικά υπουργεία, η άλλη υπέρ της ψήφου ανοχής, ώστε να μην είναι ισόποσος ο επιμερισμός του πολιτικού κόστους από το πρόγραμμα που θα εφαρμοστεί. Ο Φώτης Κουβέλης έχει ξεκαθαρίσει ότι θα

συμβάλλει, ώστε να μην παραταθεί η ακυβερνησία και συνάγεται ότι αυτή τη φορά δεν θα κρατήσει αποστάσεις από το σχηματισμό κυβέρνησης. Ωστόσο, ούτε στη Δημοκρατική Αριστερά έχει ληφθεί απόφαση για το αν θα υπάρξει συμμετοχή προσώπων ή αν απλώς θα δοθεί κοινοβουλευτική στήριξη.

Σε μια τέτοια κυβέρνηση προσβλέπουν εταίροι και δανειστές, θεωρώντας ότι θα τηρηθούν τα συμφωνηθέντα και δεν θα αθετηθούν οι δεσμεύσεις, κατά συνέπεια δεν θα τεθεί σε κίνδυνο η συνέχιση της χρηματοδότησης της Ελλάδας, ούτε η παραμονή της στο προστατευμένο περιβάλλον του κοινού νομίσματος.

Ωστόσο, μια τέτοια κυβέρνηση θα είναι εξαιρετικά εύθραυστη. Ένας ισχυρός ΣΥΡΙΖΑ σε ρόλο αξιωματικής αντιπολίτευσης, εγγυάται κινητοποιήσεις διαρκείας και κοινωνική αναταραχή, πολύ περισσότερο που η κοινή γνώμη εκπαιδεύτηκε στην προσδοκία απαλλαγής από τα δεσμά των Μνημονίων.

Το άλλο σενάριο: Σε περίπτωση που ο ΣΥΡΙΖΑ αναδειχθεί πρώτο κόμμα, θα επιδιωχθεί ο σχηματισμός προοδευτικής κυβέρνησης, οπω-

δήποτε με συμμετοχή της ΔΗΜΑΡ, ασφαλώς χωρίς το ΚΚΕ και πιθανώς με την ψήφο ανοχής του ΠΑΣΟΚ και όποιου άλλου προσφερθεί. Το ενδεχόμενο πρωθυπουργίας Αλέξη Τσίπρα ήδη προκαλεί σοκ και δέος σε μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, παρόλο που είναι κοινή η εκτίμηση ότι μετεκλογικά θα δείξει στοιχεία πολιτικής ωρίμανσης, δηλαδή διαθέσεις προσαρμογής στη σκληρή πραγματικότητα. Αμέσως μετά τις εκλογές, θα επιστρέψει στην Αθήνα το κλιμάκιο της Τρόικας, με στόχο την οριστικοποίηση των μέτρων για το 2013-2014 και ίσως και για το 2015, αν τελικά εγκριθεί η επιμήκυνση της διάρκειας του προγράμματος. Με την ευκαιρία, θα διαπιστωθεί και η «τρύπα» στον προϋπολογισμό από την κατάρρευση των εσόδων το Μάιο, που φυσικά θα συνεχιστεί και τον Ιούνιο, λόγω της προεκλογικής παραζάλης.

Ακόμα κι αν συμφωνηθεί στη Σύνοδο Κορυφής της 28ης-29ης Ιουνίου αναπτυξιακή βοήθεια, ακόμα κι αν δοθεί παράταση ενός ή δύο χρόνων στην εφαρμογή του Μνημονίου, η ελληνική οικονομία δεν πρόκειται να ανακάμψει άμεσα, φόροι και ψηφισμένα μέτρα δεν πρόκειται να παγώσουν, ούτε θα αρχίσει να πέφτει το μάννα από τον ουρανό...

**ΠΙΕΣΕΙΣ, ΜΠΛΟΦΕΣ (;)
ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΕΣ**

Τελικά τι συμβαίνει; Έχουν έτοιμη την έξωση της Ελλάδας από την Ευρωζώνη ή μπλοφάρουν εν όψει εκλογών για να τρομοκρατήσουν τους Έλληνες και να αναχαιτίσουν την αντιμνημονιακή δυναμική; Αναπόφευκτο και το συνοδευτικό ερώτημα: Αν είναι διαχείριση η έξοδος, με σχετικά μικρές απώλειες για την Ευρώπη, τότε γιατί αγωνιούν για τις εξελίξεις όλοι οι μεγάλοι (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) και όχι μονάχα η Εσπερία;

Οι δηλώσεις και οι απειλές για έξοδο της Ελλάδας από την Ευρωζώνη έκαναν πάντοτε την εμφάνισή τους πριν από ορισμένες κρίσιμες εκλογές, οι οποίες, πανί τρόπου, έπρεπε να επιβληθούν σύμφωνα με τις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Ιερατείου (Μνημόνιο Α', Μεσοπρόθεσμο, Μνημόνιο Β', εκλογές 6ης Μαΐου και 17ης Ιουνίου). Τυχαίο;

«ΓΙΑ ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΠΛΑΤΗ, ΤΗΡΗΣΤΕ ΤΙΣ ΔΕΣΜΕΥΣΕΙΣ»

«Θα σταθούμε στο πλευρό σας αν εσείς τηρήσετε τις δεσμεύσεις σας»

(«We will stand by you if you stand by your commitments»)

Η φράση αυτή, όπως με ενημερώνει ο... κατάσκοπός μου, που βγήκε από τα χείλη ενός εκ των συνομιλητών του Έλληνα υπηρεσιακού πρωθυπουργού Παναγιώτη Πικραμμένου, στο περιθώριο της άτυπης Συνόδου Κορυφής της περασμένης Τετάρτης (23/5), περιγράφει το μονοπάτι που χαράσσουν οι εταίροι εν όψει των εκλογών της 17ης Ιουνίου. Η «γλώσσα του σώματος» πρόδιδε ξεκάθαρα ότι η πολιτική αβεβαιότητα έχει ανησυχίσει τους Ευρωπαίους.

Το «ελληνικό ζήτημα» έχει προκαλέσει κόπωση και η Ευρωπαϊκή Ένωση ακολουθεί έναντι της Αθήνας την τακτική των Αμερικανών έναντι του Ιράν: «Όλες οι επιλογές βρίσκονται στο τραπέζι» ("All the options are on the table"). Στην προκειμένη περίπτω-

ση, η «πυρηνική επιλογή» έχει πάψει να είναι κρυφή. Πρωτόγνωρη, όπως ο ίδιος ο Έλληνας υπηρεσιακός πρωθυπουργός Παναγιώτης Πικραμμένος έλεγε, ήταν η εμπειρία του να παρταστεί σε Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης και να συναντηθεί με την

Άνγκελα Μέρκελ και τον Φρανσουά Ολάντ, τον Ντέιβιντ Κάμερον, αλλά και με τους κ.κ. Μπαρόζο και Γιούνκερ. Αν και όπως έλεγε στους συνεργάτες του μετά το δείπνο των «27», που διήρκεσε ως τις πρώτες πρωινές ώρες, περίμενε ότι οι Ευρωπαίοι θα τον... «μαλώ-

σουν», τελικά αποδείχθηκε ότι οι πάντες ήθελαν να μας βοηθήσουν. Όπως μου περιγράφει ο κατάσκοπός μου: Αυτή ήταν και η πρώτη έκπληξη που περίμενε τον Παναγιώτη Πικραμμένο, ο οποίος προτού μεταβεί στις Βρυξέλλες δέχθηκε και από τον πρώην Έλληνα

πρωθυπουργό Λουκά Παπαδήμο μαθήματα για τις οικονομικές αντοχές της Ελλάδας και τι ακριβώς πρέπει να προτείνει στους Ευρωπαίους. Έτσι, μόλις παρακάθισαν οι 26 ηγέτες στο δείπνο, έβγαλε ένα χαρτί και τους μοίρασε τις ελληνικές θέ-

σεις για την ανάπτυξη και την ανεργία. Προτού όμως συμβεί αυτό, δέχθηκε δύο απρόσμενες επισκέψεις. Η πρώτη ήταν του Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ, ο οποίος του είπε: «Ξέρετε, εγώ ήμουν, είμαι και πάντα θα είμαι φίλος της Ελλάδας». Η δεύτερη ήταν από τον Πρόεδρο της Κύπρου Δημήτρη Χριστόφια, που δεν παρέλειψε να δώσει την πλήρη στήριξή του στην Ελλάδα.

Η Άνγκελα Μέρκελ φρόντισε από την αρχή να ξεκαθαρίσει τη θέση της και είπε στον Π. Πικραμμένο ότι «θέλω την Ελλάδα εντός της Ευρωζώνης. Θα συνεχίσουμε να παρέχουμε βοήθεια προς την κατεύθυνση της παραμονής της Ελλάδας στην Ευρώπη, αλλά θεωρώ αυτονόητο ότι η χώρα σας πρέπει να συνεχίσει τις υποσχέσεις τις οποίες έχει αναλάβει».